

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lipca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kwaśniewski

w sprawie z powództwa Telekomunikacji Polskiej Spółki Akcyjnej w W.
przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej
o nałożenie kary pieniężnej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 4 lipca 2012 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 8 czerwca 2011 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej decyzją z dnia 27 października 2008 r. nałożył na Telekomunikację Polską S.A. z siedzibą w W. karę pieniężną w wysokości 5.000.000 zł w związku z nieudzieleniem przez TP S.A. kompletnych informacji na potrzeby przeprowadzenia przez Prezesa UKE analizy rynku świadczenia usługi dzierżawy odcinków łączy niebędących zakończeniami łączy. W podstawie prawnej decyzji powołano przepisy art. 210 ust. 1 i art. 209 ust. 1 pkt 3 w związku z art. 206 ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800 ze zm.) oraz art. 104 § 1 k.p.a.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła TP S.A.

Wyrokiem z dnia 21 października 2010 r. Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zmienił zaskarżoną decyzję Prezesa UKE w ten

sposób, że wymierzył Telekomunikacji Polskiej S. A. karę pieniężną w wysokości 50.000 zł; oddalił odwołanie w pozostałym zakresie oraz zniósł wzajemnie pomiędzy stronami koszty zastępstwa procesowego.

Wyrok Sądu Okręgowego – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów obie strony zaskarżyły apelacjami.

Wyrokiem z dnia 8 czerwca 2011 r. Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił obie apelacje.

Od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego Prezes UKE wniósł skargę kasacyjną. Skargę oparto na drugiej podstawie (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.). We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazano, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne: “czy mimo zakazu orzekania ponad żądanie strony określonego w art. 321 §1 kpc Sąd rozpoznając odwołanie od decyzji Prezesa UKE może zmienić zaskarżoną decyzję w sytuacji gdy w odwołaniu nie podniesiono okoliczności uzasadniających zmianę tej decyzji”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Ustalenie przez Sąd drugiej instancji – jak to wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku - ,że zmniejszenie wymierzonej Telekomunikacji Polskiej kary pieniężnej mieści się w zakresie sprawy wynikającej z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej obejmuje niezbędną analizę okoliczności sprawy. Analizą tą objęto wyrażone w odwołaniu żądanie odnoszące się do zaskarżonej nim decyzji w całości, a więc także w zakresie orzeczonej kary pieniężnej. Substratem zawartego w odwołaniu żądania alternatywnego o obniżenie orzeczonej kary pieniężnej było kwestionowanie zakresu i znaczenia przypisanych Telekomunikacji Polskiej uchybień, któremu odpowiadało żądanie “dostosowania kary” stosownie do zasady odpowiedniości i proporcjonalności. Tak więc ocena prawna zaskarżonego wyroku co do przedmiotu sprawy i zakresu “roszczeń” strony odwołującej się obejmuje nie tylko wnioski odwołania, ale także ich “podstawę faktyczną”.

Pełnomocnik Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej w nieprzekonywujący sposób wskazał na to, że w sprawie występuje zagadnienie

prawne dotyczące art. 321 § 1 k.p.c., skoro bez dostatecznego uwzględnienia podstaw wyroku, przyczynę postawionego problemu bezpodstawnie upatruje w tym, że w odwołaniu nie podniesiono okoliczności co do zmiany decyzji. Tak więc skarga nie przedstawia zagadnienia prawnego w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., które występując w sprawie wymagałoby wyjaśnienia przez Sąd Najwyższy.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.